

Eti Karınca' mızın dördüncü sayısı ile yine karşınızdayız. Dergimizin bu sayısında yazar kadromuza yeni katılan arkadaşlarımız oldu. Yazıları ile çok değerli birikimlerini tecrübelerini ve gelecekte eğitimin daha iyi nasıl olması gerektiği ile ilgili vizyon sunan beklentilerini paylaştılar. Bu emekleri için sevgi dolu arkadaşlarımıza teşekkürlerimizi iletiyoruz. Değerli öğretmenlerimizin istek ve önerilerini bekler, bir sonraki sayımızda görüşene kadar sevgiyle kalmanızı dilerim.

Saygılarımla...

Sevgi BAL

ETİ KARINCA SAHİBİ

ETİMESGUT REHBERLİK ARAŞTIRMA

MERKEZİ ADINA

Emine SAYAN

YAYIN İNCELEME KURULU

Emine SAYAN

Evran ÇİÇEK

Gülfem ÇETİNKAYA

Aytaç ÇALIKOĞLU

Eylem ALGAN

Özlem MARAKLI

EDİTÖR

Sevgi BAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sema TÜRKAY

FOTOĞRAF ve KAPAK TASARIMI

İsmail KAYMAK

Yazışma Adresi

ETİMESGUT REHBERLİK ARAŞTIRMA

MERKEZİ MÜDÜRLÜĞÜ

ETİLER MAH.1444.SOK. NO:1

Etimesgut/ANKARA

ISSN:2149-2859

İÇİNDEKİLER

Üstün Yetenekli Öğrencilerimizin Eğitim Sorunları	3
Öğretmen Olmak	6
Destek Eğitim Odası	8
Küsmek.....Ama Kime?	13
Yaban(cı)laştık mı?	15
Sosyal Fobi	19
Çocukluk Çağı Mastürbasyonu	21
Küçük Dünyalara Büyük Umutlar	23
Anne Baba Olmak Zor Zanaat	25
Bibliyoterapi	27
Bizden Haberler	29
Kitap Tanıtımı	31
Film Zamanı	32

Üstün Yetenekli Öğrencilerimizin Eğitim Sorunları

Bugün bütün dünya ordularında kullanılan onlu askeri sistemin temelini atan Asya Hun Hükümdarı Mete Han, 21 yaşında İstanbul'u fethederek Orta Çağ'ı kapatıp Yeni Çağ'ı açan Fatih Sultan Mehmet, emperyalizmin oyununu bozup Osmanlı Devletinin küllerinden Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran

Gazi Mustafa Kemal Atatürk, dünyaca ünlü müzisyenlerimiz Suna Kan ve İdil Biret, Nobel ödüllü yazarımız Orhan Pamuk, Nobel ödüllü bilim adamımız Prof. Dr. Aziz Sancar... Bu isimler, 'üstün yetenekliler' denince aklıma ilk gelenler. Bir de belki bir köy okulunda öğretmen bekleyen, belki ailesi 'saçma' bulduğu için icatlar yapmaktan vazgeçen ya da hemen yanı başımızdaki okulda 'ezberci' eğitim sistemimizin son kurbanı olan, öğretmenlerinin aynen tekrarlamasını istediği bilgileri söylemek yerine, hayallere dalmayı tercih eden çocuklarımız.

Dünyada üstün yeteneklilerin sistemli olarak tanınıp yeteneklerine uygun eğitim aldıkları ilk eğitim kurumu Osmanlı Devleti'nin saray okulu Enderun. Kendisi de üstün yetenekli olan Fatih Sultan Mehmet'in geliştirerek, Osmanlı Devleti'nin altı yüz yıldan fazla güçlü bir devlet olmasında önemli bir etkisi olduğu birçok araştırmacı tarafından belirtilen Enderun Mektebi, üstün yeteneklilerin eğitiminin önemini gösteren özgün örneklerin başında gelmektedir (Ataman, 2014). Bugün dahi gelişmiş ülkeler, Enderun'daki eğitim sisteminin başarısının sırrını araştırmakta ve kendi eğitim sistemlerinde Enderun'dan örnek almaktadır (Akkutay, 1984). Bu noktada benim cevap bulamadığım şu soru beynimde dönüp duruyor: 'Bizim sahip olduğumuz bu önemli mirasa rağmen, birçok gelişmiş ülkede okul çağındaki gençlerin bilgilerini gerçek hayattaki durumlarda kullanabilme becerilerini ölçen PISA (Uluslararası Öğrenci Değerlendirme Programı) sınavında, hem 2003, hem 2006 yılı sonuçlarına göre Türkiye sondan ikinci sırada yer alırken Finlandiya birinci olmuştur. Burada bir tuhaflık yok mu? Finlandiya'nın bu başarısının altında yatan nedenler 1) öğretmen

yetiştirme programı, 2) geleneksel okul yaşamı, 3) kültürel olarak öğretmenlik mesleğine bakış ve 4) hizmet içi öğretmen eğitimi olarak ifade edilmektedir (Eraslan, 2009).Aslında gizli bir formülü olmayan bu başarıyı bizim öğrencilerimiz hak etmiyor mu?

Üstün yeteneklilerin eğitimi ülkemizde son yıllarda çok önemli bir konu oldu. Hatta bu konu ile ilgili Türkiye Büyük Millet Meclisinde bir araştırma komisyon kurularak sorunlar ve çözüm yolları üzerinde çalışıldı. Ülkemizde bu noktada hizmet veren resmi kurumlar Bilim ve Sanat Merkezleri. Şu anda sayıları arttırılmaya çalışılıyor ki bence eğitimde nicelik değil nitelik artışı hedeflenmedikçe, ben sorunların çözülemeyeceğine inanıyorum. Birkaç idealist öğretmenin münferit çalışmalarıyla gerçek bir başarıya ulaşmak zor.

Bir başka sorun da bu konudaki kafa karışıklığı diye düşünüyorum. Prof. Dr. Ziya Selçuk'un ifade ettiği şekliyle "Türkiye'de ise hastaneler kan testi yapar gibi zekâ testi yapıp raporu velinin eline veriyorlar. Veliler özel okulları ve uzmanları dolaşıp çocukları için bir gelecek projesi tasarlıyorlar. Kullanılan testler son derece eski ve bilimsel nitelikleri haliyle zayıf. Psikologlar ve ilgili uzmanlar para karşılığı zekâ testi yapıp anne babaları ofislerinde eğitime davet ediyorlar." İstismara açık olan bu durum aslında eğitim sistemimizin 'kalite' eksikliğinden kaynaklanmıyor mu? Eğer eğitim sistemimiz içinde, büyük önder Mustafa Kemal Atatürk'ün 'Eğitimde feda edilecek tek bir fert dahi yoktur.' sözünü hayata geçirebilmiş olsaydık, eğer sadece üstün yetenekli olanları değil, tüm öğrencilerimizi yeteneklerini objektif verilerle belirleyip uygun şekilde kaliteli bir eğitim verseydik ve ailelerimiz çocukları için gelecek kaygısını bu derece yoğun hissetmeseydi, bu durumda olmazdık diye düşünüyorum.

Ben 38 yıllık hayatının 25 yılı öğrenci, 15 yılı da eğitimci olarak geçmiş, sıradan bir vatandaş olarak, sorunlar üzerine fazlaca kafa yordum ama çözüm noktasında tılandım. Bu yazıyı da meslektaşlarımla paylaşarak onları da çözüm üretmeye davet etmek için yazdım. Yıllarca okullarda idealist öğretmenlerimiz deniz yıldızlarını kurtarmak için çoğu zaman tek başına mücadele etti. Artık bence ortak akılla deniz yıldızlarımızı

kurtarmanın daha kolay ve etkili bir yolunu beraberce bulmanın zamanı geldi. Son olarak sizlerle dileklerimi paylaşmak isterim.

Üstün yetenekli öğrenciler için 3 dilek hakkım olsa;

Çocukluklarını doyasıya yaşayabilecekleri bir aile ortamı,

Kendilerini özgürce ifade edebilecekleri bir sınıf ortamı,

Yeteneklerini keşfetmelerine olanak sağlayacak ezbercilikten uzak bir eğitim sistemi dilerdim.

Bu yazıyı okuyup da bu dileklerin gerçekleşmesini arzulayan tüm arkadaşlarıma sevgilerimle...

Kaynakça:

Akkutay, Ü. (1984). Enderun mektebi. Ankara: Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Yayınları.

Ataman, A. (2014). Üstün Zekâlı/ Üstün Yetenekli Çocuk ve Aile. Ayşegül Ataman (Ed.), Üstün zekâlılar ve üstün yetenekliler konusunda bilinmesi gerekenler içinde (s. 82-109). Ankara: Vize.

Eraslan, A. (2009). Finlandiya'nın PISA'daki başarısının nedenleri: Türkiye için alınacak dersler. Necatibey Eğitim Fakültesi Elektronik Fen ve Matematik Eğitimi Dergisi, 3, (2), 238-248.

Selçuk, Z. (2015). Çok normal. Hürriyet Gazetesi.

Nisa Gökden KAYA
Nasreddin Hoca İlkokulu Rehber Öğretmeni
Gazi Üniversitesi Özel Eğitim Bölümü Doktora Öğrencisi

ÖĞRETMEN OLMAK...

On binlerin hayali, kimilerinin burun kıvırdığı, herkesin mutlaka iyi ya da kötü anılarında barındırdığı, bazen sevginin, hüznün kaynağı öğretmenlik...

Nedir öğretmen olmak?

Birçok insanın rüyasında bile gitmek istemeyeceği uzak dağ köylerinde, yıkılmak üzere olan okul binasını tamir etmeye çalışmak, dondurucu soğuklarda, hayatında daha önce hiç görmediği sobayı yakmaya çalışırken sınıfındaki miniklerin ayaklarındaki terlikleri görüp hüzünlenmektir bazen. Bazen en gelişmiş şehirlerin hemen yanı başında yokluğu, çaresizliği görüp şaşırmasıdır.

Hayatının baharında yeni bir mesleğe, bambaşka yaşamlara uyum sağlamaya çalışırken minicik yüreklerin anası, babası, koruyucusu, yol göstereni kısacası her şeyi olmaktır. Henüz gencecik yaşında, "sen küçüksün

anlamazsın" dan hızlıca çıkış yapıp, köyün en yaşlılarının dahi fikrini aldığı bir bilen olmaktır.

Öğrencilerinin dertleriyle dert sahibi olmaktır. Kimi zaman, bu çocuklar da yaşlılarının sahip olduğu imkânlarla kavuşsun diye, aklına gelen her yere mektuplar yazıp okuluna malzeme istemek, kimi zaman o çocukları kendi ailesinden bile korumak için kimsesizliğini, yapayalnızlığını unutup tüm dünyaya kafa tutmak, kimi zamansa kendi öğrencisinin nefretine hedef olup dünyaya gözlerini yummasıdır.

Onlarca miniği aynı anda, aynı noktada buluşturmak, öğrendikleri her yeni bilgiyle mutlu olmak, akşam eve, en ufak bir sese dahi tahammülü kalmamış şekilde, başı ağrıdan patlarcasına yorgun dönmek, bütün yorgunluğuna rağmen ertesi gün derste uygulayacağı etkinlikleri planlayıp fon kartonları, makaslar, yapıştırıcılar arasında kaybolmuşken minik oğlunun ödevi için yardım isteğine "benim çok işim var babana git" demektir bazen.

Hayatta yapamam dediği Őeyleri yapmaktır bazen 6đretmenlik. Burnunu temizlemeyi beceremeyen Rüzgar'ın burnunu silmek, oyuna dalıp altına kaçırdığını fark etmeyen Naz'ın kıyafetlerini temizlemek, daha önce hiç görmediği asalaklarla tanışıp minik kuzuların saçlarından temizlemenin yollarını 6đrenmek, Gökhan'ın çamurlu elleriyle "bunu sana getirdim 6đretmenim" diyerek ağzına tikiştirdiği elmayı hiç d6đünmeden yutmaktır 6đretmenlik. Bazen hiç kimseye kendini anlatamamaktır. Okul y6neticileri ile velinin, veli ile 6đrencinin, 6đrenci ile 6đretmen arkadaşlarının bazen de hepsinin arasında kalmak, bir orta yol bulmak için ırpınmaktır. Yaz tatilinin 6 ay olmadığını, her 6đretmenin yarım g6n çalışmadığını, yarım g6n çalışıyor olsa bile etkinlik hazırlamak, plan yapmak, sınav

soruları hazırlamak, e-okula 6đrenci bilgilerini girmek, yazılıları okumak, devamsız 6đrencisinin evine ziyaret yapıp ikna etmeye çalışmak....gibi y6zlerce için arasında evin yolunu zor bulduğunu herkese anlatmaya çalışmak, yıllar sonra kimsenin anlamak istemediğini fark edince de "boş ver" demeyi 6đrenmektir 6đretmenlik.

Daha bunun gibi onlarca c6mle kurulabilir aslında. Ama her Őeyden değerli olanı, ağlayarak boynuna sarılan minik ellerin sıcaklığını hissetmek, alınan kapıyı atığında yıllar önce mezun ettiği 6đrencisini karşısında g6r6p g6zyaşlarını tutamamak, yetiştirdiği 6đrencilerin geldiği yeri, yaptığı çalışmaları g6r6p gurur duymaktır 6đretmenlik.

G6lfem ÇETINKAYA
Etimesgut RAM RPDH B6l6m6

1-DESTEK EĞİTİM ODASI NEDİR?

Destek eğitim odası, eğitimleri sırasında desteklenmesi gereken öğrenciler için (engelli ya da özel yetenekli öğrenciler) sunulan bir eğitim olanağıdır. Okul (okul öncesi, ilkokul, ortaokul ,lise) ve kurumlarda, yetersizliği olmayan akranlarıyla birlikte aynı sınıfta eğitimlerine devam eden özel eğitime ihtiyacı olan öğrenciler ile üstün yetenekli öğrenciler için özel araç-gereçler ile eğitim materyalleri sağlanarak verilen özel eğitim desteğine Destek Eğitim Odası hizmeti denir.

2-DESTEK EĞİTİM ODASI AÇMAK ZORUNLU MUDUR?

Evet zorunludur. 31.05.2006 tarih ve 26184 sayılı resmi gazetede yayımlanan Özel Eğitim Hizmetleri Yönetmeliği gereğince, okul ve kurumlarda özel eğitime ihtiyacı olan öğrenciler ile özel yetenekli öğrenciler için, Destek Eğitim Odası açılması zorunludur.

3-OKULLARDA DESTEK EĞİTİM ODASI NASIL AÇILIR?

Destek Eğitim Odaları. Özel Eğitim Hizmetleri Kurulu'nun önerisi doğrultusunda İl/ İlçe Milli Eğitim Müdürlükleri tarafından açılır. Bunun için, Okul Müdürlüğü'nün İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne "Okulumuzda özel eğitim desteğine ihtiyacı olan öğrenciler için Destek Eğitim Odası açmak istiyoruz. Gereğini arz ederim." Diye yazılmış resmi bir yazıyla başvurması yeterlidir.

4-OKULDA YA DA KURUMDA BİRDEN FAZLA DESTEK EĞİTİM ODASI AÇILABİLİR Mİ?

Evet açılabilir. Destek eğitim alacak öğrenci sayısına göre okulda veya kurumda birden fazla Destek Eğitim Odası açılabilir.

5-OKULUMUZDA DESTEK EĞİTİM ODASI OLARAK KULLANILABİLECEK AYRI BİR DERSLİĞİMİZ/ODAMIZ YOK. YİNE DE DESTEK EĞİTİM ODASI AÇMAK ZORUNDA MIYIZ?

Evet. Destek eğitim odası açmak için sadece bu amaçla kullanılacak bir oda/ derslik

olmasına gerek yoktur. Destek eğitim odası olarak kullanılabilir ayrı bir oda/derslik olmasa da destek eğitim odası açmak zorunludur. Önemli olan, 1. Eğitim-öğretime uygun fiziki koşullara sahip bir ortamın, 2. İhtiyaç sahibi olan ve bireyselleştirilmiş eğitim planı (BEP) hazırlanmış bir öğrenci ve 3. Gönüllü bir öğretmenin olmasıdır.

6-DESTEK EĞİTİM ODASI AÇMAK İÇİN GEREKLİ ARAÇ GEREÇLERİ TEMİN ETMEK SART MIDIR?

Destek Eğitim Odasında, öğrencilerin eğitim performansı ve ihtiyaçları, yetersizlik türüne uygun araç-gereç ve eğitim materyalleri bulunur. Öğrenci için hazırlanmış Bireyselleştirilmiş Eğitim Planı (BEP) uygulanması için hangi araç gereçlerin kullanılmasına ihtiyaç duyuluyorsa, Destek Eğitim Odasında bu araç gereçler kullanılmalıdır. Ancak , Destek Eğitim Odasının açılması ve eğitimin başlaması, araç gereç bulunması şartına bağlanmamalıdır. Kritik olan nokta, 1. Özel eğitim desteğine ihtiyacı olan öğrencinin, 2. Özel eğitim desteği verecek

öğretmenin ve 3. Öğrenci için hazırlanmış BEP'in olmasıdır.

7-DESTEK EĞİTİM ODASINDA KİMLER EĞİTİM GÖREBİLİR?

Destek Eğitim Odasında, okul ve kurumlarda, yetersizliği olmayan akranlarıyla birlikte aynı sınıfta eğitimlerine devam eden özel eğitime ihtiyacı olan öğrenciler ile üstün yetenekli öğrenciler eğitim görebilir. İlgili öğrencilerin Rehberlik ve Araştırma Merkezlerince tanılanmış olması gerekir.

8-DESTEK EĞİTİM ODALARINDAN YALNIZCA ENGELLİ ÖĞRENCİLER Mİ YARARLANIR?

Hayır. Destek eğitim odasında yalnızca engelli öğrenciler yararlanmaz. Üstün yetenekli/üstün zekalı (özel yetenekli) öğrenciler de destek eğitim odasından yararlanırlar.

9-DESTEK EĞİTİM ODASINDA HANGİ ÖĞRENCİLERİN DERS ALACAĞI NASIL BELİRLENİR?

Destek eğitim odasında eğitim alacak öğrencilerin, öncelikle rehberlik ve araştırma merkezlerince tanılanmış olması gerekir. Sonra, ilgili öğrenciler BEP geliştirme biriminin önerileri doğrultusunda okulun rehberlik ve danışma hizmetleri yürütme

komisyonunca belirlenir. Bu belirlemede, öğrencilerin öncelikli ihtiyaçları göz önünde bulundurulur.

10-ÖĞRENCİNİN DESTEK EĞİTİM ODASINDA HANGİ DERSLERDEN DESTEK ALACAĞI NASIL BELİRLENİR?

Öğrencinin destek eğitim odasında hangi derslerden destek alacağı, BEP geliştirme biriminin önerileri doğrultusunda okulun Rehberlik ve Danışma Hizmetleri Komisyonunca belirlenir. Derslerin belirlenmesinde, öğrencinin öncelikli ihtiyaçları göz önünde bulundurulur.

11-BİR ÖĞRENCİ DESTEK EĞİTİM ODASINDA HAFTADA KAÇ SAAT EĞİTİM ALABİLİR?

Öğrencinin Destek Eğitim Odasında alacağı haftalık ders saati, öğrencinin haftalık toplam ders saatinin %40'ını aşmayacak şekilde planlanır. Örneğin; haftalık 30 ders saati öğrenim gören bir öğrenci için söz konusu planlama en fazla 12 ders saati olacak şekilde uygulanır.

12-DESTEK EĞİTİM ODASINDA ÖĞRENCİLER GRUP OLUŞTURULARAK EĞİTİM VERİLEBİLİR Mİ?

Destek Eğitim Odasında öğrencilerin eğitim

performansları dikkate alınarak birebir eğitim yapılması esastır. Ancak, gerektiğinde eğitim performansı bakımından aynı seviyede olan öğrencilerle grup eğitimi de yapılabilir. Verilecek eğitim desteğinin niteliğinin etkilenmemesi için, grup oluşturulması gerekiyorsa, gruptaki öğrenci sayısının üçten fazla olmaması önerilmektedir.

13-DESTEK EĞİTİM ODASI UYGULAMASINDA ÖĞRENCİ HANGİ SAATLERDE DERS ALABİLİR?

Öğrenciye Destek Eğitim Odasında derslerin verilmesinde şu yöntemler ayrı ayrı ya da karma olarak kullanılabilir:

- a) Öğrenci, sınıf arkadaşlarıyla beraber yürütemediği derslerin bazı saatlerinde Destek Eğitim Odasına alınarak ilgili dersi BEP'i doğrultusunda alması sağlanabilir. Ancak, bir dersin tamamı (örneğin Türkçe dersi haftada 5 saat ise, 5 saatin tamamı) sadece Destek Eğitim Odasında verilmemelidir. Öğrenci, ilgili dersi akranlarıyla da alabilmelidir. Haftada 5 saat olan Türkçe dersinin 3-4 saati Destek Eğitim

Odasında, kalan 1-2 saati ise kendi sınıfında alınmalıdır. Öğrencinin Türkçe dersinden daha fazla ders desteği alması isteniyorsa, bu dersler okulun ders saatleri içinde olmak kaydıyla, velisinin de onayı alınarak, öğrencinin ders saatleri dışında verilebilir.

- b) İkili eğitim yapılan okullarda, velinin de onayını alarak, sabahçı öğrencilere öğleden sonra, öğleci öğrencilere sabah, Destek Eğitim Odasında ders verilebilir.
- c) Tam gün eğitim yapılan okullarda, okul ders saatlerinden sonra kurs, etüt, egzersiz gibi eğitim öğretim çalışmaları devam ettiğinde, velinin de onayını alarak, öğrenciye Destek Eğitim Odasında ders verilebilir.

14-DESTEK EĞİTİM ODASINDA HAFTA SONU EĞİTİM YAPILABİLİR Mİ?

Hayır. Destek Eğitim Odasındaki dersler, okuldaki eğitim öğretimin devam ettiği ders saatleri içinde yapılması

gerektiğinden, hafta sonları yapılamaz.

15-DESTEK EĞİTİM ODASINDA HANGİ ÖĞRETMENLER GÖREV ALABİLİR?

Destek Eğitim Odası açılan okullarda öğrencilerin eğitim ihtiyaçlarına göre görme, işitme, zihinsel engelliler sınıf öğretmenleri öncelikli olmak üzere, gezerek özel eğitim görevi yapan öğretmen, sınıf öğretmeni ve alan öğretmenleri görevlendirilir. Destek Eğitim Odasına öncelikle okulun öğretmenlerinden olmak üzere RAM' da görevli öğretmenler ya da diğer okul ve kurumlardaki öğretmenler görevlendirilir. Okul yöneticileri destek eğitim odasında görev alabilirler. Okul yöneticileri aylık karşılığı girmek durumunda oldukları ders görevlerini tamamladıktan sonra, haftada 6 saate kadar destek eğitim odalarında görev alabilirler.

Okul öncesi, ilkökul, ortaokul ve liselerde görev yapan alan öğretmenlerinden maaş karşılığı ders saatini dolduranlardan istekli olanlar, destek eğitim odasında ihtiyaçlar doğrultusunda görevlendirilirler. Ek ders ücreti karşılığı çalışan

öğretmenler Destek Eğitim Odasında ders görevi verilememektedir.

16-SINIF ÖĞRETMENLERİ DESTEK EĞİTİM ODASINDA KAÇ SAATE KADAR GÖREV ALABİLİR VE ÜCRETLENDİRME NASIL YAPILIR?

Sınıf öğretmenleri maaş ve ek ders karşılığı görevlerini tamamladıktan sonra haftada 8 saate kadar destek eğitim odalarında görev alabilirler. Sınıf öğretmenlerine haftalık 30 saat olan ders görevlerinin yanında haftada 8 saat daha Destek Eğitim Odasında ders verilebilir. Destek Eğitim Odalarında verilen derslerin ek ders ücreti, %25 artırımlı ödenir.

17-BRANŞ ÖĞRETMENLERİ DESTEK EĞİTİM ODASINDA KAÇ SAATE KADAR GÖREV ALABİLİR VE ÜCRETLENDİRME NASIL YAPILIR?

Maaş karşılığı ders saatini dolduramayan branş öğretmenine, dolduramadığı saat kadar Destek Eğitim Odasında görev verilir. Maaş karşılığı verilen Destek Eğitim Odası görevinde ek ders ücreti ve %25 artırımlı ödenemez. Ayrıca branş

öğretmenine, 15 saat maaş karşılığı olan ders yükünün üzerine, 6 saat zorunlu ek dersin üzerine, 9 saat daha Destek Eğitim Odasında ek ders görevi verilebilir. Bir branş öğretmenin, branşındaki dersleri ile Destek Eğitim Odasındaki dersleri toplamı haftalık 30 saati geçemez. Öğretmenin, maaş karşılığı girdiği derslerin dışındaki destek eğitim odasında girdiği her bir saat ek dersin ek ders ücreti, %25 artırımlı ödenir.

18-DESTEK EĞİTİM ODASI EN AZ KAÇ METREKARE OLMALIDIR?

Destek eğitim odası için masa ve sandalyenin olduğu en az 4-5 metrekarelik bir oda olası yeterlidir. Odanın bulunmadığı okullarda gerektiğinde yönetici odaları, rehberlik servisi, kütüphane, öğretmenler odası, okul aile birliği odası gibi mekanlar, uygun bir planlama doğrultusunda Destek Eğitim Odası olarak kullanılabilir.

Özlem MARAKLI
Özel Eğitim Bölümü Öğretmeni

KÜSMEK... AMA KİME?

Sözlükte küsmek : "Hoşa gitmeyen bir tutum, davranış veya söz dolayısıyla gücenip görüşmez olmak, gücenmek, ilgiyi kesmek" olarak tanımlanır.

Kendimi bildim bileli küsmekten ve küsenden hoşlanmam, iyi gözle bakmam. Eğer küsen kişi bana küsmüşse kendimi inanılmaz suçlu hisseder, çaresiz kalır, gönlünü almak için pervane olur, pervane olduğum için kendimi aciz hisseder, aciz hissetmek tekrar çaresizliği sürükler peşinde. Bu kısırdöngü sürer, sürer, sürer...

Bazen de gönlüm der ki, "bazen sen de sana bu duyguları yaşatana yaşatmak adına küsüver ona..". Dinlerim gönlümü küsüveririm yalancılıktan gönlümü kırana...ahhh bir de 10 dakika sonra unutuvermesem küsmeyi...

Ve bir gün Nazım Hikmet'in şu dizelerine rastladım tesadüf bu ya:

Küsmek nedir bilir misin?

Küsmek dürüstlüktür...

Çocukçadır ve ondan dolayı saftır.

Yalansızdır.

Küsmek ; Seni Seviyorumdur

Vazgeçememektir.

Beni anlatır küsmek

Kızdım ama hala buradayımdır , gitmiyorumdur ,gidemiyorumdur

Küsmek ; nazlanmaktır , yakın bulmaktır , benim için değerlisindir

Küsmek ; sevdiğini söyle demektir

Hadi anla demektir

Küsmek ; umuttur , acabaları bitirmektir , emin olmaktır

Yani, diyeceğim o ki :

Ben Sana Küstüm!

Bu dizeler gönlümün içine tam da ortasına işleyiverdi. Daha bir farklı baktım küsme kelimesine, bana küsen sevdiklerime, çaresizce kıvrandığım anlara ve sonra öfkeden kudurduğum küskünlerime...

“Canım” dedim ya “canım beni ne de çok severmiş de benden ne de çok ilgi istermiş de küsüverirmiş her sözüme”. O halde küstüğünde umursamaz davranmak, tepki göstermek için küsmek, onu yok saymak ne de yanlış bir davranışmış. Demek ki gidip öpüvermeliymiş, özür dilemeliymiş, seni önemsiyorum demeliymiş küskünüme.

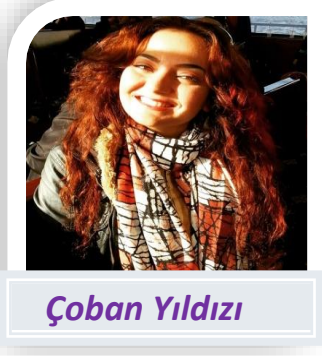
“Kızdım ama hala buradayımdır , gitmiyorumdur , gidemiyorumdur” Sana kızıyorum ama senden vazgeçemem demekmiş yüz eğişler... İnsan hayatında çok fazla yeri olmayana değil önemsedğine, değer verdiğine, hayatta hep kalmasını istediğine küsermiş demek ki.

Ahh Nazım! sen ne güzel de hem yoldan çıkarır hem yola sokarmışsın insanı. Ne kafa karışıklığı çıkardın sen bana ne güzel küsüşerek yaşayıp gidiyorduk, iş açtın başıma.

BEN SANA KÜSTÜÜÜMMM....

Arzu KORKMAZ
Türkkonut Emel Önal İlkokulu
Rehber Öğretmeni

YABAN (CI) LAŖTIK MI?

Çoban Yıldızı

"İnsanlık tarihi insanın yabancılaşmasının tarihidir" demişti Hegel, peki gerçekten geçip giden tarihin içinde biz insan olmaya yabancılaştık mı? Önce doğayla başlamış yabancılaşmamız. Sonra birbirimize ve en sonunda kendimize de yabancı olmuşuz meğer. İnsanın birbirine ilk yabancılaşmasının feodal toplum düzenine denk geldiğini, bunun da kölelikle olduğunu yazar sosyoloji kitapları. Ardından sanayi devrimi derin bir çizik atar insanlık tarihine yabancılaşma adına.

Her Ŗey... bilim, teknoloji, üretim, sanayi dev adımlarla büyürken, insan da sanki o oranda küçülür tarih sahnesinde. Neler olmaz ki yaşamda: bir Ŗehirden bir başka Ŗehre gitmek at üstünde uzun yolculuklarla olurken, uçakla, trenle bir anda gitmek istenilen yerlere gidilebildiğini görür insan. Bir dönem haberleşmenin ulaklarla

sağlandığı günler yaşanmıştır, Ŗimdi ise ulaşmak istediklerimiz cebimizdeki telefonlar kadar yakındır artık bize. Bahçesinde yetiştirdiği ürünlerle beslenirken uzak memleketlerdeki tatlarla tanışır ve teknoloji sayesinde kendi bahçesinde o ürünü yetiştirmeyi öğrenir insan, bir urba sahibi olmak zahmetli uğraşlara gebeyken istemediği kadar kumaş ve elbise sahibi olur insan. Peki sadece bunları mı getirir gelişen bilim ve teknoloji? İnsanların büyük umutlarla bekledikleri ve yaşamları kolaylaştıracak dedikleri bilim ve teknoloji değil midir aynı insanı derin bir umutsuzluğa ve çaresizliğe iten. Her Ŗeye karşı inancını yitirip kendinden bile kopmasına sebep olup büyük yalnızlıkların içerisinde çıkışı olmayan sokaklara mahkum eden.

Bir başka Ŗehre bir anda ulaştığı uçaklarda bomba taşımayı da getirmiştir teknoloji, kalıntısı yüzlerce yılı bulacak nükleer silahları da. Sevdiklerine bir anda ulaştıran cep telefonları ve daha başka cihazlarla başka yaşamları dinlemeyi de getirmiştir teknoloji ve özel yaşamların mahremsizliğini de. Uzak memleketlerdeki tatlarla tanıştırmakla kalmamış o tatların

genetikleriyle oynayarak biyolojik silahlarla da tanıştırmıştır. Ve moda denilen çılgınlıkla en sonunda urbaya, kumaşa, mala köle de yapmıştır insanı.

Önyargıyı parçalamak atomu parçalamaktan daha zordur diyen Einstein insanla baş etmenin bilime ivme kazandırmaktan daha zor olduğunu anlatıyordu herhalde, onun için tüm derdimiz teknolojiyle, bilimle. Başımıza ne geldiyse bir bu teknolojiden geldi bir de modern yaşam dediklerinden. İnsan dediğin nedir ki? Teknolojinin kulu. Her şeyi kendi üretir ama en sonunda ürettiğinin kölesi olur. Bir sözünü geçiremez ellerine, ellerinin ürettiklerine ve en sonunda akli da ellerinin kulu kölesi olur. Böylece teknoloji hızla ilerlerken insan akli da o oranda küçülmeye başlar, akıl küçüldükçe bireysel hırslarının kurbanı olur insan ve teknoloji gün geçtikçe insana yakınlaşırken insan da insana ve

sonunda kendine yabancı olur. İnsan insana nasıl mı yabancılaşır?

Modern değerlerimiz para, hız, hırs ve iletişimsizliğin, eski gözdelerimiz sevgi, paylaşım, iletişim güven gibi değerlerin yerini alması ile olur. Sonuç ise modern çıkmazımız yalnızlık, korku ve kuşkunun yaşamımıza egemen olmasıdır. Gittikçe bireyselleşen dünyada bireyin her şeyin üstünde tutulması ve bireyselleşmeyle birlikte "ben" olgusunun ve bencilliğin yükselmesi karşımıza çıkar. Yükselen "ben" ile birlikte iletişimin ve paylaşımın olmadığı, büyük yalnızlıkların yaşandığı dünyada psikolojik gerçeklerin izleriyle tanışırız.

Birbirimizi dinlemeye bile vaktimiz kalmamıştır artık. Hep kendimizle ilgili beklentilerin içinde sıkışıp kalmışızdır ve bir türlü başımızı dışarı çıkarıp da yanımızdakine bakamayız. O yanımızdaki bazen komşumuz olur, bazen kardeşimiz, anne-babamız, arkadaşlarımız ve bazen de eşimiz. Aynı iş yerinde kimin kim olduğunu bilmeden, aynı apartmanda komşumuzun adını öğrenmeden, yanı başımızdakinin varlığından bir haber yaşayıp gideriz.

Dinlemeye vakit olmayınca, anlamayı hiç sıraya bile koymuyorum. Ve kaybolan iletişimsizliğin yerini depresyonlar, kaygılar, şizofreniler alıyor. İletişim kuramadığımız yanımızdakine güvenemiyoruz da. Gün geçtikçe yitirdiğimiz değerlerin ve yeni değerlerimizin içinde aslında biz, her gün, kendimizi yitiriyoruz.

Sınavlarda dereceye girenlerin, TUS sınavında birincilik alanların intihar haberlerini okuyoruz gazetelerde, parça parça edilmiş bir beden katilinin en yakın arkadaşı olduğunu ve annesini bıçaklayarak öldürenlerden parçalanmış kişiliğin ne demek olduğunu.

Taa çocukluğumuzdan başlıyor iletişimsizliğimiz. Ve hastalık gibi hırsımız. Oyun oynamayı çocuklara çok görüyoruz ve hiç durmadan onları sınavlara hazırlıyoruz. Kan ter içinde o sınav yarışının sonuna geldiğinde, bu kez hastalıklar başlıyor çocuklarda. Hiçbir zaman arkadaş gözüyle göremediği yanındakini artık kendine "iyi bir rakip" görmeyi öğrenmiş olarak varıyor çocuklar sınav maratonunun sonuna. Almayı bilmedikleri gibi vermeyi hiç bilmiyorlar ve paylaşmanın adını hikâyelerden duyuyorlar sadece. Yıllar sonra okul bitip

hayat başladığında kitapların yalan söylediğini öğreniyorlar. Paylaşmanın bir düş olduğunu! Birlikte çalışarak üretmenin ve yenmenin sadece "Hansel ve Grathel" gibi masallarda olduğunu.

Olmayan eski değerlerin ismi masallarda öğretilirken yarım adımlarla başlıyorlar hayata. Hırs bürümüş gözlerini aydın günlere açamıyorlar ve "günaydın" sözcüğü gizemli bir fısıltı kalıyor, yeni başlayan günlerin ayaz, soğuk sabahlarında.

Çocukluğumuzdan başlayan yarışlarda yanımızdakine kin duymayı öğreniyoruz, kuyu kazmayı, çelme takmayı. "Günaydın" sözcüğünün anlamsızca takılıp kaldığı sabahlarda karşımızdakinin adımlarını sayıyoruz, bakışlarını didikliyoruz ve onun her hareketinden bir anlam çıkarıyoruz. Öngörülerimiz karşımızdaki avın nasıl avlanacağına çalışıyor hiç durmadan. Birbirimizin üstüne tırmanarak hiç bitmeyen sıkışmışlığımızdan kurtulacağımızı sanıyoruz. Yaptığımız her hamlede kendimizi kurtarmaya çalışırken biraz daha zamane tutsağı oluyoruz. Tutsaklığımız hiç bitmiyor ve yalnızlık dilimizden düşmeyen, her cümlemize

yapışıp kalan bir olgu olup çıkıveriyor. Yalnızlık hiç bitmiyor. Her yeni güne artan bir yalnızlıkla başlıyoruz.

Anlıyorum ki Hegel, insanlık tarihi insanın yabancılaşmasının tarihidir derken doğruyu söylemiş ve anlıyorum ki onun için 19. yüzyılda sanayi devrimi ile Nietzsche, Kierkegaard, Marx gibi düşünürler zamana başkaldırırken gelecek yüzyıllar büyük yıkımların tarihi olacak demişler. Gelecek yüzyıllar büyük dünya savaşlarını ve büyük umutsuzlukları beraberinde getirirken insanlar, bugün hala yaşadıklarından ders alamayan nevrotik bir hırsla bireysel çıkarları için birbirlerini katlediyorlar. Zamanında büyük savaşların insanlara yaptığını gün geçtikçe yabancılaşan-yabanileşen dünyada artık insanlar birbirlerine yapıyorlar.

Yükselen değer bencillik, ucu bucağı olmayan bir arzu denizine

bizi sürüklüyor. Hedeflerimize ulaşmak için her yol mübahlaşırken yaşamdan tat almanın şekli de değişiyor. Ne urbalarımızın, ne arabalarımızın, ne evlerimizin ne de evdeki teknolojinin ardı arkası kesiliyor. Her bir hedef yeni bir hedefe yol açarken en büyük hazzımız hedeften hedefe sonu gelmeyen bir hırsla koşmak oluyor. Bir an dönüp ardımıza baktığımızda, hızla koşarken katlettiğimiz acı bir geçmişle yüzleşiyoruz. Hiç kimsenin kalmadığı, çorak kimsesiz bir düzlükte yol arıyoruz kendimize. Ne dönecek bir geçmiş ne gidilecek bir gelecek kalmadığında insan kendine yabancılaşmanın ilk adımlarıyla tanışıyor.

İşte insan yabancılaşma tarihinde kendi sonunu da böylece hazırlamış oluyor. İnsanlık tarihi insanın yabancılaşmasının tarihi olurken önce doğaya ardından birbirine ve en sonunda da kendi bütünlüğüne göz dikiyor. Tarih yabancılaşmanın, yabaniliğin tarihi olurken insan en sonunda kendini de yok edebilecek bir yabaniliğe sanayi devriminin attığı o derin çizikle böylece kavuşmuş oluyor.

Buket ÇETİN
Türkkent İlköğretim Okulu
Rehber Öğretmeni

Sosyal Fobi Nedir?

Başkaları tarafından izlenme ve değerlendirilme korkusudur. Basit bir utangaçlıktan, toplum içine çıkamamaya kadar uzanan bir perspektifte görülebilir. Normalde insanlar bazı durumlarda utanç yaşarlar ama bu geçici bir durumdur. Oysa sosyal fobiklerde bu durum sürekli dir.

Sosyal fobi toplumumuzda sıklıkla görülmektedir. Sosyal fobiye çoğunlukla depresyon, agorafobi yani açık alan korkusu, panik bozukluk eşlik eder. Sosyal fobili kişilerde; alkol kullanım oranı, ilaç bağımlılığı ya da kendini yemeğe vurma yaygındır. Bu alışkanlıklarla rahatlamayı tercih ederler.

Sosyal fobik kişiler adeta izole bir yaşam sürerler. Çoğu için dışarı

çıkmaq bir işkencedir. Sürekli bir şeylerden kaçındıkları için başarı oranları da düşüktür. Bir çok fırsatı kaçırmaları. Kendilerini yeterince gösteremezler. Gizleme çabaları da olayları daha kötü bir hale sokar.

Bu hastalığın temelinde reddedilme, olumsuz değerlendirilme ve rezil olma korkuları vardır.

Özgüvenleri düşük olan sosyal fobikler genelde bağımlılığı onaylayıcı ailelerden gelirler. Pek çoğu da "ailenin iyi çocuğu olma" sendromu vardır. Uslu ve utangaç olduğu, pek konuşmadığı için onaylanan ve sevgi gösterilen çocuklarda daha sık görülür.

Sosyal fobi en çok hangi hallerde görülür?

- Topluluk önünde konuşma
- Toplum arasında bulunmak
- Başkalarının önünde yiyip içmek
- Otorite konumundaki kişiyle konuşmak
- Herhangi bir kuyrukta ya da yerde ilgilerin yönelmesi
- Genel tuvaletleri kullanmak
- Karşı cinsle konuşmak

Sosyal fobikler neler yaşar?

Sosyal fobilerde bir takım fiziksel sıkıntılar yaşanır.

En çok;

- Çarpıntı, titreme, terleme,
- Nefes almakta zorlanma,

- Midede rahatsızlık hissi,
- Göğüste ya da kalpte sıkıntı, sıkışma hissi,
- Sıcak ya da soğuk basması,
- Başta ağırlık hissi-Baş ağrısıdır.

Sosyal fobi tedavi edilebilir bir hastalıktır. Bu kişilere “aman canım ne var çekinecek, onlarda senin benim gibi insan” veya “aman niye utanıyorsun” gibi şeyler demek pek fazla işe yaramayacaktır. Bunun ellerinden gelmediklerini söyleyeceklerdir. Sosyal fobiyi gizlemek yerine bir uzmandan yardım almak en doğrusudur. İlaç+ psikoterapi çok iyi sonuçlar vermektedir.

Serkan CEYLAN
Etimesgut RAM RPDH Bölümü

ÇOCUKLUK ÇAĞI MASTÜRBASYONU

Mastürbasyon insan gelişiminde beklendik, normal bir davranıştır. Ancak anne babalar bebeklik ya da erken çocukluk döneminde bu durumla karşılaştıklarında şaşırır, telaşlanır hatta korkarlar.

Çocukluk çağı mastürbasyonu bebeklik döneminin erken evrelerinde olabileceği gibi bu duruma 16-18. aylarda daha sık rastlanabilir. Aslında bu davranış çocukların gevşemek için keşfettikleri parmak emme, tırnak yeme davranışlardan çok da farklı değildir. Bebekler de altı temizlenirken genital organlarının uyarılmasından haz aldıklarını fark edebilirler. Bu tamamen dürtüsel ve doğaldır. Tüm vücudun kasılıp ardından gevşemesi, yüzün kızarması, terleme, nefes alıp vermede değişiklik gibi belirtiler gösterirler. Ancak bu belirtilerin

bazı hastalık belirtilerinden (epilepsi nöbeti vb.) ayırt edilmesi gerekir. Anne babaların bu yönde şüpheleri varsa mutlaka doktora başvurmaları yerinde olacaktır.

3-6 yaş arasındaki çocuklar da cinsel bölgeleriyle oynayarak kendini uyarma ve rahatlama yoluna gidebilirler. Ancak bu davranışlar yetişkin cinselliğinden farklıdır.

Kimi zaman genital bölgedeki sorunlar nedeniyle kaşıntı ve tahriş çocuğun dikkatini o bölgeye yöneltmesine neden olur. Bu nedenle çocuğun genital bölgesinde fiziksel bir sorun olup olmadığının öğrenilmesi gerekir.

3-6 yaş arası dönem, çocuğun bedenini keşfetme ve cinsel kimliğini öğrenme dönemidir. Çocuk, cinsel bölgesinde tesadüfi bir nedenle keşfettiği hazzı tekrar yaşayabilmek için bir yerlere sürünerek, bir nesneyi kendine sürterek ya da eliyle kendini uyarabilir. Bu tür davranışları yalnızken yaptığı gibi kalabalık ortamlarda da yapabilir. Bu

davranışlar fark edilmez (o sırada başka bir aktiviteye yönlendirilmezse) ya da aşırı müdahale edilirse pekişebilir.

Çocukluk çağında görülen bu mastürbasyon ortaya çıkışından bir süre sonra azalarak kaybolur. Çocuğun yaşamına zamanla eklenen değişik aktivite ve beceriler bu davranışı ortaya çıkaran gücün başka seçeneklere yönlendirilmesini sağlayacaktır. Ancak mastürbasyon davranışının giderek yoğunlaşması, çocuğun oyun ve diğer aktiviteleri kesip mastürbasyona yönelmesi, 6 yaşından daha uzun sürmesi çocukta ruhsal bozuklukların belirtisi de olabilir. Çocuklar uzun süreli ve aileyi de etkileyen mutsuzluk ve endişeleriyle başedebilmek için mastürbasyon davranışı gösterebilir ya da bu davranışı artırabilirler. Bu durumda bir uzmandan profesyonel yardım almak önemlidir. Eğer çocukluk çağı

basit mastürbasyon davranışı varsa;

Kızmak, korkutmak, yasaklamak gibi davranışlarda bulunmamak,

- Sosyal bir ortamdaysa onu utandırmadan dikkatini başka yöne çekmek,
- Genital bölgesinde fiziksel bir sorun olup olmadığını öğrenmek,
- Uygun tuvalet ve temizleme alışkanlığı kazandırmak,
- Duygusal anlamda yalnız hissetmemesini sağlamak, anne baba sevgisini yeterince vermek,
- Dar iç çamaşırı, önden cepli pantolonlar giydirmemeye dikkat etmek,
- Bunun geçici bir durum olduğunu bilerek gereksiz ve aşırı müdahaleden kaçınmak çok önemlidir.

Aysun KARADAĞ
Etimesgut RAM RPDH Bölümü

KÜÇÜK DÜNYALARA BÜYÜK UMUTLAR

Her çocuğun içinde çıkarılmayı bekleyen, güzel mucizelerle dolu bir dünya olduğunu düşünüyorum. Özel eğitime ihtiyacı olan çocuğa normal bir birey gibi yaklaşarak sadece eğitim öğretim adına bireysel davranmanın daha etkili olduğu kanaatindeyim. Bu düşünceden hareket ederek onlara sevgi ile yaklaşıldığında mucizelerle karşılaşıldığını gördüm.

Biz özel çocuklarla çalışırken, bir bütün halinde okul-kurum-aile üçgeninde çalışmayı kendimize prensip haline getirdik. Bunlardan biri eksik olduğunda ilerlemenin daha güç olduğunu düşünüyorum. Özel çocukları çok severek ve benimseyerek çalışıyoruz. Her öğrenci başlı başına bir bireydir

ve farklıdır. Her biri farklı bir kişiliğe, yeteneğe ve özelliğe sahiptir. Biz bunun bilincinde olarak, bu işe gönül vererek ve aile işbirliği içerisinde çalışıyoruz.

Özel eğitim öğretmenin sabırlı, vicdanlı ve aynı anda özel öğrencilerle çalışma isteğinin yüksek olması gerekiyor. Biz bu düşünceden hareketle sınıfımızda hafif düzeyde olupta, sınır düzeye ulaşıp normal sınıfta kaynaştırma öğrencisi olmasını sağladık.. Bu küçük gibi görünen ilerlemelerin, bir çocuğun hayatında nasıl anlamlı bir değişim sağladığına defalarca tanık olduk. Buna tanık olmak ve aynı zamanda bu ilerlemenin bir parçası olduğunu bilmek, bizim

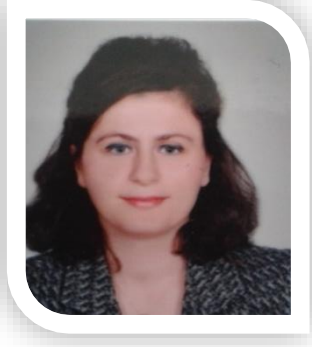
Çalışma azmimizi daha da çok artırdı.

Atatürk İlkokulu'nda benden desteklerini esirgemeyen en başta okul müdürümüz Durali Akyüz, müdür yardımcılarımız Gökhan

Akdemir ve Grhan Batıbey, mesai arkadaşım Sena Doğan ve rehber ğretmenlerimiz Filiz Erdoğan Altay ve Hanife zboyacı' ya son olarak da velilerimize çok teşekkür ediyorum.

Nazmiye AYGL
Atatürk İlkokulu
Özel Eğitim ğretmeni

ANNE BABA OLMAK ZOR ZANAAT...

Evet ifadem ya da başka bir deyişle düşüncem aynen öyle... Anne baba olmak zor zanaat... Ne kitabı var, ne iklimi, ne soruların hemen cevabı var, ne de sabrın sonu... Bunları söylüyorum ve yazıyorum diye hemen telaşa kapılmayın sakın. Ben de hem bir anne hem eğitimini almış bilinçli bir birey olarak söylüyorum bunları. Yaklaşık 16 yıldır devlet okullarımızda rehber öğretmen olarak aktif görevlerde bulundum. An geldi öğrencilerimle görüşmelerim oldu, zaman geldi sevgili velilerimizle bitmek tükenmek bilmeyen paylaşımlarımız. Mesleğim gereği, çok renkli keyifli görüşmeler gerçekleştirdim. Keyifli diyorum çünkü, bir insanın kendini tanıma çabasına yardımcı olmak, keşfetmesine rehberlik etmek, bir anne babanın duygularını paylaşmak onlarla birlikte aynı dili konuşsak da konuşmasak da etkileşimde bulunmanın tadı, içsel doyumunu hiçbir şeye değişmem... Ama yıllar içinde çalışırken farketmişim bir başka husus, kendi yaşantımızda

bizde anne ya da baba olduğumuzda yaptığımız çalışmaların anlamı bir başka oluyor. Sakın çocuğu olmayan meslektaşlarım bundan alınmasın... Ben sadece hissettiğimi paylaşmak istedim. Öyleki; zamanla insan sanki yıllanmış bir şaraba dönüşüyor. Nasılımı... Tabiki yaşadığı deneyimlerden, yaşatılan acılardan ve etki bırakan olayların ağırlığı ve sorumluluğu ile yükünü alan bir ağır gemi gibi giderek yolunu almaya devam ediyor. Yükünü aldıkça hem kendinden emin, hem de onun verdiği sorumluluklarında farkında olarak izlenen rota aslında hep aynı...

Anne ya da babaların hep sorduğu soru ve cevabını alamadıkları alsa da tam tatmin olmadıkları “çocuğumun bu davranışlarına v.s. ben şimdi nasıl yaklaşacağım” sorusu... Ya da sorulardan biri. Aslında cevabı kendi içinde saklı. Hem de tam merkezinde. Öyle ki gerçekten de anne baba olmak zor zanaat. Her ailenin kültürü, aile yapısı ailede bireylerin yaşadığı ve birbirlerine yaşattıkları birbirinden farklı... Geçenlerde bir yazıda okumuştum. Yazarın ismini hatırlayamayacağım ama ifadesi şöyleydi “En büyük yaralar ailede başlar”. Beni derinden etkiledi bu cümle. Biraz keskin belki de korkutucu geliyor kulağa... Sanki

doğruluk payı da var gibi düşünmekteyim. Çok derinlere inmeyeceğim, bu bizim işimiz değil. Ama şunun farkında olmalıyız ki, bir bireyi dünyaya getirmek büyük sorumluluk ve rotamız zaman zaman yaşadığımız durumlara ve olaylara göre değişebiliyor, yolumuz önümüze çıkan zorluklara ve engellere rağmen devam edebiliyor. Bu sebeptendir ki yoktur bir anne babalık kitabı. Ancak yaşayarak anlamlandırarak ve sorumluluk almanın bilincine varılarak içselleştirilebilir. Tabiki çocuğun kişisel psikolojik özelliklerini sarsmadan, onu ötelemeden, bir

birey olduğu gerçeğini unutmadan davranmak önemli, ancak daha da önemli olan ailede sınırları oluşturarak ve koruyarak kuralların içinde olduğu, aile bilincini çocuğa erken yaşlardan itibaren hissettirebilmek. Sevgiyi erken yaşlardan itibaren verebilmek, verebilmek ki o da ileride büyüdüğünde sevgisini sorunsuz yaşasın ve karşısındakine de yaşatsın. Anne baba ya da çocuğa bakan her kimse sevgisini veren...emek harcayan...iyi duyguları yaşayan...yaşatan...daima sevgiyle hatırlanacaktır...

Elif AVCI
Şehit Erhan Ar İlkokulu
Rehber Öğretmeni

BİBLİYOTERAPİ

Biz rehber öğretmenler, psikolojik danışma sürecinde öğrencilerimize bazen de velilerimize yaşadıkları sorunla ilgili farkındalık kazandırırken, kitaplardan yardım alırız. Kitaplar bir nevi reçetemiz olur. Elbette ki kitapları önerirken kişinin bunu isteyip istemediği, içinde bulunduğu gelişim dönemi, yaşı, yaşadığı sorun ,eğitimi gibi bir çok faktör belirleyicidir. Modern dünya kitaplarla sağaltımı bibliyoterapi olarak tanımlıyor.

Bibliyoterapinin tanımına baktığımızda; doğru zamanda, doğru bireyle, doğru kitabı buluşturarak kişinin duygusal sorunlarının anlaşılabilmesinde, yaşama uyum sorunlarının ele alınmasında ve kişinin içinde bulunduğu gelişim dönemlerine özgü gereksinimlerini tanıyabilmelerinde kullanılan bir tedavi yöntemi olduğunu görürüz. Aslında burada terapistlerin yaptığı şey iyileştirme özelliklerine sahip olduğu düşünülerek seçilen

kitaplarla, sorunları olan bireyleri buluşturmadır.

Kitaplardan yardım almanın amacı kişinin üzerindeki baskıları kaldırmasına yardımcı olmak, kişisel gelişimine katkıda bulunmak, kendini olduğu gibi kabul etmesine yardımcı olmak, sevdiği alanlara yönelmesi için farkındalık oluşturmak, sorunlarını çözebilmesi ve yapıcı bir kişiliğe bürünmesi için destek sağlamak, özgürce iletişim kurmasını sağlamak ve kendini karşısındakine ifade ederek yorumlayabilme özelliği kazandırmaktır.

Neden Bibliyoterapi

-Bibliyoterapi kullanılarak, bireyin, yaşamakta olduğu sorunun yalnızca kendi başına gelmiş bir sorun olmadığı, birçok kişinin de benzer sıkıntıları yaşamakta olduğu gerçeğini görebilmesi sağlanır.

-Yaşanan sorunların yalnızca tek bir çözümünün olmadığı, bireyin yaratıcı gücünü devreye sokarak çok çeşitli çözüm yollarına ulaşabileceğini görebilmesine yardımcı olunur.

-Birey okuduğu öykü ile kendi öyküsünü kıyaslayabilir. Kahramanı tanıdıkça kendini ve duygularını tanıyabilir. Kahramanın kullandığı kendisinkinden

farklı çözüm yollarını keşfedebilir.

- Kişinin sorununu daha özgürce ifade ederek yine daha özgürce tartışabilmesinin önü açılır.
- Kişinin sorununu yapıcı bir eylem planı hazırlayarak çözümlemesine yardımcı olunur.
- Kişinin olumlu bir benlik kavramı geliştirebilmesine katkıda bulunulur.
- Kişinin üzerindeki duygusal ya da bilişsel baskı hafifletilmeye ya da kaldırılmaya çalışılır. Kişinin kendini kabul edebilmesi için destek sağlanır.
- Kişinin kendi dışında bazı ilgi alanları oluşturabilmesine rehberlik edilir.
- Kişinin, çevresindeki insanların davranışlarını ve onları belli bir

biçimde davranmaya güdülenen psikolojik güçleri tanıyabilmesine, ayrıca, kendi sahip olduğu anlama ve yorumlama gücünü geliştirmesine yardımcı olunur. (Öner, 2007)

Sorunlara çare olmasının yanı sıra kitap okumanın insanın iç dünyasında uçsuz bucaksız bir özgürlük yaşattığını düşünür ve hissederim. Kitaplarla dolu bir yaşam diliyorum..

Kaynakça:

Öner, U. (2012) *Bibliyoterapi*. Çankaya Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi,, *Journal of Arts and Sciences Sayı:7, Mayıs 2007.*

Sevgi BAL
Etimesgut RAM RPDH Bölümü

BİZDEN HABERLER

26-27 Kasım 2015 tarihlerinde Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ve Disleksi Öğrenim Güçlüğü Derneği tarafından düzenlenen “Disleksi Öğrenme Güçlüğünde Güncel Yaklaşımlar ve Gelecek Hedeflerinin Belirlenmesi Çalıştayı”na, Merkez Müdürümüz Emine SAYAN ve Rehberlik ve Psikolojik Danışma Hizmetleri Bölümü rehber öğretmenlerimizden Aysun KARADAĞ, Eylem ALGAN ve Gülfem ÇETİNKAYA ile birlikte katıldık.

Ankara Valiliği Aile ve Sosyal Politikalar İl M¼d¼rl¼đ¼n¼n, ocuk Koruma Kanununa g¼re verilen koruyucu ve destekleyici tedbirlerin yerine getirilmesi amacı ile kurulan merkezi, il ve ile koordinasyonları çalışma, us¼l ve esasları y¼nergesi kapsamında yapılan toplantıya Etimesgut ile sekreteryası olarak ilçemiz ¼đretmenlerinden Sevgi Bal, Buket etin ve Tuncay Kutlu katılmışlardır.

Kitap Adı: Süpermen Türk Olsaydı Pelerinini Annesi Bağlardı
Yazar Adı: Ahmet Şerif İZGÖREN

Türkiye'nin farklı yerlerinde, farklı kesimlerden insanları 'iyi' gözlemlemiş ve gözlemlerini kendine has mizahi üslubuyla okuyucuya aktaran Ahmet Şerif İzgören, 1996 yılında Ankara'da İzgören Akademi'yi kurmuştur ve 2004'ten beri Türkiye Uğur Böcekleri Programı ile ülkemizin dört bir yanında gönüllü seminerler vermektedir. "Bu kitabı kişisel gelişmenin diye yazdım, toplumsal gelişin. Etrafa da gram katkınız olsun." diye yazmış kitabın önsözünde.

Girişimcilik, iş kalitesi, dürüstlük, yurt sevgisi ve hoşgörü bölümlerinden oluşan

kitapta, başlıklardaki değerleri vurgulayan çeşitli hikâyeler yer alıyor. Hepsi de bu topraklarda geçen bu anekdotlar, Türkiye Uğur Böcekleri Programının da temel dayanağı olan "önce adam olmak, sonra ülkeye katkıda bulunmak" konusunda, bahaneler bulmak yerine, harekete geçip elinden geldiğince bir şeyler yapan güzel insanları anlatıyor. Yaşanmış hikâyelerden yola çıkarak topluma nasıl daha yararlı olabileceğimiz konusunda bizi ışık tutuyor. O kadar akıcı bir dili var ki bir çırpıda okunuyor.

Adından da anlaşılacağı gibi, toplumsal bir özeleştirici de içeriyor. Gerek ailede, gerekse okulda, çocuklarımızı yetiştirirken yaptığımız hatalarımızın, belki de kanıksadığımız yanlışlarımızın farkına varmamızı sağlıyor. İşini ciddiye alan, dokunduğu yere değer katan isimsiz kahramanları anlatarak bizim de aslında yapabileceğimiz birçok şey olduğunu vurguluyor.

Bazı bölümlerde gözlerimin dolmasına, bazı bölümlerde ise durup bir özeleştirici yapmama neden olan bu kitaptan çok etkilendim. Güzel işler yapmak için ilham veren bu kitabı tüm dostlara tavsiye ediyorum.

Nisa Gökden KAYA
Nasreddin Hoca İlkokulu
Rehber Öğretmeni

FİLM ZAMANI

Tolstoy'un Hayatı "Aşkın Son Mevsimi"

Dünyaca üne kavuşmuş eserleri yazan Tolstoy'un nasıl bir yaşam sürdüğünü merak edenler için *Aşkın Son Mevsimi* oldukça keyif verecektir. Yazarın derinliğini yansıtmadığı gerekçesiyle haklı olarak eleştirilse de farklı bir Tolstoy'u tanımak için iyi bir şans var karşınızda. Tolstoy'un düşünsel derinliğini romanları üzerinden keşfetmeyi tercih ederseniz, geri kalan boşluğu *Aşkın Son Mevsimi* rahatlıkla dolduracaktır. Bu görevi üstlenen yönetmen *Michael Hoffman* Fransız yazar *Jay Parini*'nin *Aşkın Son Mevsimi* adlı romanını sinemaya uyarlamayı tercih etmiş. Tolstoy'un ölümünün 100. yılına denk gelen film, yazarın son yıllarını anlatıyor. Tolstoy'un son dönemi anlatıldığı için yazara mesafeli sinemaseverlerin filmi izlemeden önce az da olsa bir ön okuma yapmalarında fayda var. Gerçi hazırlıksız yakalanmanız çok sorun teşkil etmiyor çünkü hikayenin içine yerleştirilen irili ufaklı bilgiler Tolstoy'un geçmişi hakkında yüzeysel bir fikir edinmenizi sağlıyor. Filmin etkileyici olmasında en büyük etken olağanüstü oyunculuklar. Tolstoy'u

canlandıran Christopher Plummer yazarın ikilemlerini çok iyi yansıtıyor. Karısı Sofia rolündeki Hellen Mirren'de Plummer'a çok iyi eşlik ediyor. Sevgi merkezli bir hayat yaşayan Tolstoy'a ancak böyle bir aşk eşlik edebilirdi ve Mirren'ın oyunculuğu bu büyük aşkı hissettirmeyi başarıyor. Sempatik rollerde görmeye alıştığımız Paul Giamatti ise bu sefer farklı bir role bürünmüş ama yine rolünün hakkını fazlasıyla veriyor. İyi seyirler dileriz.

ETİMESGUT RAM AİLE FOTOĞRAFIMIZ

BİR SONRAKİ SAYIMIZDA BULUŞMAK DİLEĞİYLE...